

andre på avstand, men vi må også kunne tåle det nære og komplekse.

Plutselig forsto de. Våre assosiasjoner går til mødre vi har snakket med. De forteller: «Jeg holdt denne klumpen i armene og brøt sammen idet jeg bar barnet over dørstokken hjemme. Jeg gråt og tenkte: hva har jeg stelt i stand.» Men så opplevde de fleste at den intuitive omsorgen ble skrudd på.

Løpende begynte de å vurdere barnets tilstand. Styrt av den biologiske morsarven sammen med en implisitt relasjonell viten bygget på egen omsorgserfaring, handlet de på måter som hjalp barnet å vedlikeholde den gode tilstanden, eller så hjalp de barnet ut av den vonde tilstanden.

Plutselig forsto de «kommunikasjonspakken» barnet ga dem i form av bevegelser, lyder og ansiktsuttrykk, og de svarte på dette etter beste evne.

Svarene ble ikke alltid perfekte, men som oftest formidlet med velvilje.

Klart det var øyeblikk hvor det glapp, hvor mors egne reaksjoner tok over, og hun ikke klarte å reagere på barnets behov og ansiktsmimikk. Å holde barnets sinn i sitt er en krevende oppgave. Men - så hentes hun, «moren», seg inn igjen, og utilsiktede reaksjoner eller misforståelser ble byttet ut med inntonet omsorg.

På nytt holder hun både sitt eget og barnets sinn i sitt indre.

Betydningen av brudd og reparasjoner. Forskning på barns utvikling fremhever nettopp betydningen av brudd og reparasjoner i det tidlige samspillet mellom mor og barn.

I alle samspill skjer det brudd i kontakt og forbindelse fordi det ikke for noe men-

neske er mulig å være perfekt i møte med et lite menneskesinn.

Det som kjennetegner samspill som fører frem til trygg tilknytning, er at den voksne justerer seg tilbake til barnets behov.

Dermed oppstår reparasjonene. Forskning viser at det i reparasjonsøyeblikkene skapes utvikling i barnet. Å erkjenne seg som ikke perfekt er dermed et fundament for god utvikling og trygghetsfremmende kommunikasjon/samspill mellom forelder og barn.

Dette er foreldreskapets dynamikk. Emins skulptur holder ikke et formet barn med hode, ben og armer, men en sirkel. Og lik en sirkel beveger samspillet mellom mor og barn seg fra avstand til nærhet, samhörighet og brudd til samhörighet igjen.

Dette er foreldreskapets dynamikk, og slik må den være.

Og ja, Espen Hauglid, det er vondt når mor vender ryggen til, men det skjer.

Og William Flatmo: Mor er ikke alltid sminket og fresh, klar for å bli tatt bilde av.

Både den nybakte far og mor vil ha mangler, men for dem begge, og for samfunnet som helhet, er det viktig å erkjenne det ikke-perfekte i oss alle.

Tracey Emins «Moren» kan invitere til nettopp dette.

I erkjennelsen av at en dynamisk barneoppdragelse både er nødvendig og uunn-gåelig kan det være trøst og omsorg å hente for foreldre over hele landet.

Vi må forsøke å endre kulturen vår fra det glatte og perfekte til et varmere og mer inkluderende sted som ikke frykter det uperfekte og mangelfulle.

Politikk

Hva med å dele Oslo i to?

Partileder Trygve Slagsvold Vedum (Sp) forklarer oss i Aftenposten torsdag hvorfor Søgne og Sogndalen må kunne tre ut av Kristiansand kommune dersom et flertall i de forhenværende kommuner ønsker dette. Det handler om folkestyre. Det handler om nærhet, som gir sterke fellesskap og gode tjenester. Derfor må man lytte til folk.

For Senterpartiet, som ønsker nærhet og små kommuner, vil jeg tro Oslo, med sine 700.000 innbyggere, ligger godt til rette for en oppdeling. Om man delte kommunen i to, ville det fortsatt være Norges to største kommuner. Ved en folkeavstemning vil jeg tro innbyggerne i Oslo vest (samt Nordstrands-enklaven), ville stemme for egen kommune. Argumentene fra Kristiansand kan lett omskrives til Oslo. Slik deling vil ha et sterkt demokratisk element, ettersom innbyggerne i Oslo vest langt på vei har en annen partiprefaranse enn innbyggerne i Oslo øst.

Om vi deler kommunen, vil langt flere innbyggere få det styret de foretrekker. Så kan for eksempel kommunen i øst beholde eiendomsskatten, mens kommunen i vest kan avvikle denne - i tråd med egne innbyggeres ønsker.

Får vi Senterpartiets støtte til denne folkeavstemningen?

Geir Baastad,
Jar

Samferdsel

Jeg er Oslo-trafikkens underdog

Jeg er 71 år. Jeg beveger meg i Oslo til fots og med buss. Noen ganger med et barnebarn i vogn.

Torsdag 16. juni på 20-bussen. Ingen sitteplasser, men etter et par stopp blir et dobbeltsete ledig for min kone og meg. Vi hadde nemlig kortere vei til setene enn alle de unge som kom på - så vi vant. Men allerede på neste holdeplass kom et par på. De var eldre enn oss og støttet seg tungt til gåstave sine. De stavret seg forbi mange seter som var opptatt av 20-40-åring, men det var vi som reiste oss og overga plassene. Det ble å stå frem til Sagene.

Søndag 19. juni med barnevogn langs Sjølystveien. Jeg skulle krysse sykkelfeltene for å komme til broen over E18 ved Skarpsno. Jeg så en gruppe syklist, men på grei avstand og i rimelig tempo, så bestefar trillet over. Men så kom «sykkelklubben grei». De hadde vært skjult

bak gruppen jeg så, men nå kom de - i venstre sykkelfelt og i stort tempo. Anføreren mente at bestefaren fortjente en skyllbøtte, så det fikk han. Han er jo tross alt underdog.

Daglig blir jeg utsatt for elsykler og elsparkesykler som sneier borti meg - på fortauet. Det skjer i Kirkeveien og i Bygdøy allé. Der er det sykkelfelt i begge retninger, men myndighetene tillater jo motorisert ferdsel på fortauene. Jeg som går, er underdog. Jeg er ennå ikke blitt påkjørt, men føler meg utrygg. Daglig.

Kjære myndigheter: Forby motorisert kjøring på fortau, vær så snill!

Anfører for «sykkelklubben grei»: Det nytter nok ikke å snakke til deg, og du skjønner sikkert ikke at teksten «Vis hensyn» på asfalten før krysningspunktet er rettet mot deg. Sannsynligvis finnes ikke «hensyn» i vokabularet ditt heller.

Alle dere 20-40-åring på bussen: Deres straff kommer. Om 30-50 år når dere må stavre dere frem til en annen gamling som er grei og reiser seg. Kan-skje.

Haakon Christensen,
pensjonist

Pride

Pinleg for voksne og skadeleg for barn

Aftenpostens kommentator Mina Hauge Nærland (15. juni) og Andreas C. Halse i Tanke-smien Agenda (16. juni) skriv om Pride. Begge demonstrerer korleis «ferdige forteljingar» gjer tanken slapp. Begge koplar inn autopiloten. Her er det positive menneske mot mørkemenn. Dei som stør homofile, mot forfylgjarar. Toleranse mot busemennene frå høgare.

Med denne forteljinga treng ein ikkje argument, berre sole seg i eigen dygd og elles måle fanden på vegg.

Eg er ikkje-religiøs og har alltid har røysta til venstre. Likevel er eg kritisk til Pride. Mange homofile er òg skeptiske. Den aggressive transaktivismen gjer at motviljen mot Pride veks. Teoriar om flytande kjønn eksisterte ikkje for dei som starta homokampen.

Det er komisk når Halse påstår at religiøs aktivisme set dagsorden for politikk. Er det nokon som set dagsorden, så er det Pride og organisasjonen Fri. I ein heil månad er det Pride i alle kanalar. Fri propaganderer for ei oppfatning om kjønn som mange ikkje deler. Kinky sex vert offentleg underhaldning. Ein treng ikkje kome frå høgare for å meine at dette er pinleg for voksne og skadeleg for barn.

Aud Farstad,
historiker og forfatter

Les flere
kommentarer
på ap.no